

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **A. M. M. S.**, narozen „X“,
státní příslušnost Egypt,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců,
sídlem Vyšší Lhoty 234, 739 51 Vyšší Lhoty,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2020, č. j. KRPU-179148-57/ČJ-2020-040022-SV-CV,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 18. 12. 2020, č. j. KRPU-179148-57/ČJ-2020-040022-SV-C, **se zrušuje pro vadu řízení a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **8 228 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2020, č. j. KRPU-179148-57/ČJ-2020-040022-SV-CV, kterým byla podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím ze dne 3. 11. 2020, č. j. KRPU-179148-23/ČJ-2020-040022-SV-CV, o padesát dnů.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že se dostavil k Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, za účelem odstranění nedostatku osobního podání své žádosti o přechodný pobyt, kterou žádal dle § 87b zákona o pobytu cizinců o vydání povolení k přechodnému pobytu, jakožto rodinný příslušník své partnerky paní J. Č. ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ze strany Ministerstva vnitra mu nebylo umožněno odstranit nedostatek osobního podání žádosti, neboť neměl žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky, a z toho důvodu byl žalobce legitimován a následně zadržen žalovaným. Zároveň spolu s žalobcem byla přítomna pouze jeho partnerka, nikoliv jeho právní zástupce. Právní zástupce žalobce byl vyrozuměn o jeho zadržení žalovanou až posléze, přičemž byl zároveň vyrozuměn, že bude probíhat podání vysvětlení žalobce, čehož žádal být právní zástupce přítomen. Vzhledem ke vzdálenosti mezi sídlem právního zástupce žalobce a žalovanou, kde se měl úkon podání vysvětlení konat, žádal právní zástupce telefonicky žalobce o posečkání s provedením úkonu o jednu až dvě hodiny, aby se mohl právní zástupce žalobce dostavit a být úkonu účasten. Žalovaná s tímto souhlasila, avšak následně započala s podáním vysvětlení žalobce bez toho, aby o tomto vyrozuměla právního zástupce žalobce nebo jej alespoň kontaktovala za účelem zjištění, zda je právní zástupce žalobce již na cestě, případně za jakou dobu se dostaví. Tuto skutečnost dle žalobce potvrdzovalo i to, že podání vysvětlení žalobce proběhlo dne 3. 11. 2020 od 13:00 hodin do 14:11 hodin, načež s právním zástupcem žalobce byl sepsán úřední záznam ve stejný den ve 14:20 hodin. Tímto postupem žalované dle žalobce zcela zjevně došlo ke zkrácení na jeho právu na právní pomoc, jež je zakotvena v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
3. Namítal, že se žalovaná žádným způsobem nezabývala tím, že žalobce v ČR vystupuje v procesním postavení důležitého svědka v trestné věci vedené Generální inspekcí bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) pod sp. zn. GI-3008-105/TČ-2020-842030, a že přítomnost žalobce na území ČR je tak zcela nezbytná. Namítal, že se žalovaná nezabývala tím, že dne 22. 10. 2020 zažádal o zrušení rozhodnutí o udělení správního vyhoštění č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV, přičemž o této jeho žádosti nebylo do současnosti žádným způsobem rozhodnuto. Zároveň žalovaná zcela ve svém rozhodnutí ignorovala skutečnost, že podal žádost o přechodný pobyt jako rodinný příslušník ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců své partnerky paní J. Č.
4. Žalobce nesouhlasil s posouzením uložení zvláštních opatření za účelem vycestování obsažených v § 123b zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze obecně opakuje některé okolnosti daného případu za současného vyřknutí nepodložených závěrů např. že „*kdyby nebyl účastník řízení zajištěn*“, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobýval by i nadále na území schengenského prostoru neoprávněně a nadále by i porušoval zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie. Z tohoto jednání je tedy zřejmé, že by se účastník řízení vyhýbal uloženým povinnostem a nehlásil na policii adresu svého pobytu, nezdržoval by se na této adrese a ukrýval by se“, avšak takový závěr je zcela nepodložený a v přímém rozporu s předchozím chováním žalobce. Žalobce nepopíral problematičnost svého příjezdu do ČR, avšak zároveň uvedl, že své pobytové záležitosti od začátku aktivně řeší, dostavuje se na cizineckou policii vždy, když je k tomu vyzván, ostatně učinil tak i po uplynutí platnosti výjezdního příkazu. Žalobce dále sdělil žalované adresu svého pobytu, na které žije již delší dobu, a to ve společné domácnosti se svou partnerkou a její dcerou. Zároveň nesouhlasil žalobce se závěry žalované ohledně vztahu žalobce a jeho partnerky. Žalovaná podkládá své závěry o vztahu žalobce s jeho partnerkou řízením vedeném u Ředitelství služby cizinecké policie pod sp. zn. CPR-47919/ČJ-2019-930310-V214, což je dle názoru žalobce zcela nedostačující, neboť toto řízení stále probíhá. Poznamenal, že zároveň nebylo žalovanou přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce si podal žádost o přechodný pobyt jako rodinný příslušník jeho partnerky ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že žalovaná také neprovedla výslech jeho partnerky, a to přesto, že byla po celou dobu zajištění žalobce dne 2. 11. 2020 přítomna se žalobcem u žalované.

5. Poukázal na § 119a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, k němuž žalovaná v souvislosti s řízením vedeném u Ředitelství služby cizinecké policie pod sp. zn. CPR-47919/ČJ-2019-930310-V214 nepřihlédla, a to přestože jí bylo sděleno, že žalobce je žadatelem o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky jako rodinný příslušník jeho partnerky ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl přesvědčen, že nepředstavuje žádné nebezpečí pro bezpečnost státu ani pro veřejný pořádek nebo veřejné zdraví a zároveň, že v řízení o jeho žádosti o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění bude úspěšný.
6. Žalobce byl dále přesvědčen, že žalovanou došlo ke zcela chybnému posouzení přiměřenosti dopadů jejího rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu žalobce poukázal na to, že se svoji partnerkou žije trvalým partnerským vztahem ve společné domácnosti již od začátku roku 2018, tedy téměř tři roky. Z této skutečnosti tedy jasně vyplývá, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tuto skutečnost žalovaná dle názoru žalobce popírá, avšak bez uvedení konkrétních podkladů, kterými by byl takový závěr podložený. Zároveň žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí hovoří o tom, že prověřovala intenzitu vztahu mezi žalobcem a jeho partnerkou, k čemuž však odkazuje pouze na řízení, které bylo vedeno ve věci první žádosti žalobce o zrušení rozhodnutí o udělení správního vyhoštění č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Zdůraznila, že její pracovník s právním zástupcem žalobce telefonicky komunikoval, na jeho žádost se termín podání vysvětlení posunul z 12:30 hodin na 13:00 hodin a před samotným provedením tohoto úkonu se žalobce dotázal, zda trvá na přítomnosti právního zástupce. Teprve po vyjádření žalobce, že netrvá na přítomnosti svého právního zástupce u podání vysvětlení a že s ním není domluvený na osobní účasti u tohoto úkonu, byl tento úkon proveden. Žalovaná tak trvala na tom, že žalobce na jeho právu na právní pomoc nezkrátila.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Konstatovala, že skutečnost, že žalobce je svědkem v trestní věci vedené GIBS, sama o sobě nikterak nelegalizuje opakovaný nelegální pobyt žalobce na území ČR. Samotným vydáním napadeného rozhodnutí není taktéž nijak ohrožen výsledek žalobce v dané trestní věci, spíše naopak je do doby faktické realizace jeho správního vyhoštění výsledek žalobce zajištěn. Žalovaná tedy zásadně nesouhlasila s tím, že jeho procesní postavení svědka v trestním řízení mělo být důvodem, proč nemělo být napadené rozhodnutí vydáno.
9. Konstatovala, že podání žádosti o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV ze dne 22. 10. 2020 žádným způsobem nelegalizuje pobyt žalobce a ani neumožňuje žalobci pobyt na území ČR do konečného rozhodnutí o jeho žádosti. Poukázala na to, že Ředitelství policie České republiky usnesením ze dne 1. 10. 2020 zastavilo řízení o předcházející žádosti o zrušení správního vyhoštění, přičemž v tomto usnesení bylo konstatováno, že vztah mezi žalobcem a jeho družkou nelze považovat za trvalý partnerský vztah, a proto ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU, a nebyla tedy naplněna klíčová podmínka užití § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Byla toho názoru, že nevypořádání se skutečností, že žalobce podal další žádost o zrušení správního vyhoštění, nemá vliv na zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a zároveň není překážkou vydání rozhodnutí a ani není překážkou případné realizace správního vyhoštění. Zdůraznila, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo z dostupných evidencí zjištěno, že by žalobce podal žádost o přechodný pobyt. Dále poukázala na to, že žalobce v podání vysvětlení dne 3. 11. 2020 uvedl, že nikdy o povolení k pobytu v ČR nežádal.
10. Žalovaná poukázala na to, že v projednávané věci není sporu o tom, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a že žalobce ve lhůtě stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění nevycestoval z území ČR. V napadeném rozhodnutí jednoznačně a srozumitelně popsala důvody, které uložení zvláštního opatření v případě žalobce brání. Upozornila na to, že žalobce dne 10. 6. 2016 přicestoval na území ČR na základě falešného cestovního dokladu, přičemž správním orgánům v minulosti uváděl jiné jméno a příjmení, než které měl uvedené v jeho pravém cestovním dokladu. Konstatovala, že žalobce nikdy nedisponoval platným pobytovým oprávněním a není na území ČR oprávněn pracovat. Upozornila na to, že žalobce mohl již v minulosti (od 28. 4. 2018) dobrovolně upustit území ČR, což však neučinil, přičemž v současné době deklaruje, že chce zůstat v ČR. Uvedl, že v rámci rozhodnutí o prodloužení zajištění nenastala žádná skutečnost, která by si žádala přehodnocení posouzení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Zdůraznila, že žalobcem podaná již třetí neúspěšná žádost o mezinárodní ochranu byla uplatněna zcela účelově, a to dosáhnout propuštění ze zařízení pro pobyt cizinců a vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců, a ve svém důsledku tedy k nevycestování žalobce z území členských států EU.
11. Uvedla, že jí je znám § 119a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, nicméně oprávněným správním orgánem k vydání povolení dle daného ustanovení je policie, nikoli žalovaná. Samotné tvrzení, že se žalobce cítí být rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ještě samo o sobě toto postavení žalobci nepřiznává a nebylo v případě žalobce usnesením policie ze dne 1. 10. 2020 uznáno. Podotkla, že nelze předjímat výsledek žalobcem podané žádosti o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění. Poznamenala, že žalobce tvrdí, že podal žádost o udělení přechodného pobytu na území

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ČR jako rodinný příslušník občana EU, nicméně ke dni vydání napadeného rozhodnutí ani ke dni 1. 2. 2021 nebylo z dostupných evidencí zjištěno, že by žalobce danou žádost podal.

12. Skutečnost, že žalobce nebyl hodnocen jako rodinný příslušník občana EU, a dále i ostatní kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců zkoumaná a odůvodněná v napadeném rozhodnutí pak jako celek dle názoru žalované ob stojí v rámci posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jako přiměřené.
13. Žalovaná poukázala na § 87y zákona o pobytu cizinců, podle něhož se na žalobce nevztahuje fikce pobytu, protože žalobce má uložené správní vyhoštění. Žalobce tedy není oprávněn setrvat na území ČR do konečného posouzení jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu, a podání žádosti o pobyt tudíž není překážkou pro zajištění žalobce ani pro realizaci jeho správního vyhoštění.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
15. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 2. 11. 2020 v 9:50 hod. dostavil na oddělení cizinecké policie v Ústí nad Labem za doprovodu J. Č. k řešení jeho pobytové situace. Jako doklad totožnosti předložil již neplatný cestovní pas Egypta č. „X“ a výjezdní příkaz s platností do 31. 10. 2020. Dalším prověřením žalobce v evidencích ze strany žalované bylo zjištěno, že žalobce byl v minulosti veden jako osoba bez cestovního dokladu A. S., narozený „X“. Dále bylo zjištěno, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob s platností do 26. 9. 2023 a v SIS jako nežádoucí cizinec.
16. Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018, č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU na 2 roky. Odvolání proti tomuto rozhodnutí Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 23. 11. 2018 zamítlo a dané rozhodnutí potvrdilo. Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 32 A 77/2018-37 žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra zamítl. Kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem č. j. 2 Azs 93/2019-42. Z obsahu správního spisu dále plyne, že bylo vedeno řízení o zrušení správního vyhoštění, které bylo usnesením ze dne 2. 9. 2020 podle § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno a žalobci byl vydán výjezdní příkaz č. „X“ s dobou platnosti do 1. 10. 2020. Žalobce v době platnosti tohoto výjezdního příkazu nevystoupal a po jeho skončení se dne 2. 10. 2020 dostavil na oddělení cizinecké policie, kde byl žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vydán nový výjezdní příkaz s dobou platnosti do 31. 10. 2020. Žalobce nevystoupal z území ČR v době tohoto platného výjezdního příkazu.

17. V rámci podání vysvětlení žalobce uvedl, že je zdravý, do České republiky přiletěl z Dubaje asi v srpnu 2016. Cestoval na základě falešného egyptského cestovního pasu. Padělek byl na letišti v Praze odhalen a žalobce byl zadržen policií a umístěn do záchytného zařízení. Žalobce se nechce vrátit do Egypta, nikoho tam nemá. Zdůraznil, že v ČR má družku J. Č. Uvedl, že v minulosti již třikrát žádal matriku o sňatek s paní Č., sňatek mu nebyl povolen, protože nedostal od cizinecké policie potvrzení. Konstatoval, že v minulosti uváděl před správními orgány v České republice jiné jméno, než má v cestovním dokladu, neboť si myslel, že to je jedno, přijde mu, že je to stejné, nevěděl, že je to problém, neudělal to úmyslně. Poznamenal, že v ČR žádal dvakrát o azyl, který mu nebyl udělen. K rodinným vazbám uvedl, že má v České republice družku J. Č., žádné jiné osoby ani příbuzné, ani jiné blízké osoby nemá. Účastník řízení nemá žádné kulturní, společenské nebo ekonomické vazby a poměry navázané k České republice. K možnému návratu do Egypta zdůraznil, že se nemůže vrátit do Egypta, protože má protivládní názory, jeho bratranec je kvůli tomu ve vězení. Nikde veřejně proti vládě nevystupoval, ale svoje názory prezentuje na Facebooku.
18. Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2020, č. j. KRPU-179148-23/ČJ-2020-040022-SV-CV, žalovaná rozhodla o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na šedesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 2. 11. 2020 v 13:00 hodin.
19. Dne 6. 11. 2020 žalovaná zaslala Ředitelství služby cizinecké policie žádost o zajištění cestovního dokladu. V úředním záznamu ze dne 15. 12. 2020, č. j. KRPU-179148-54/ČJ-2020-040022-SV-CV, je obsaženo, že žalované byla dne 14. 12. 2020 zaslána informace o karanténním režimu v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty z důvodu nákazy covid-19 a že žalobci nebylo možno předat rozhodnutí o prodloužení zajištění za účasti tlumočnicka, neboť žalobce je pozitivní na covid-19. Dle odpovědi Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16. 12. 2020 bylo nutné odvolat konzulární pohovor žalobce na Zastupitelském úřadě Egypta v České republice z důvodu karanténních opatření v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, přičemž nelze predikovat lhůtu pro provedení konzulárního pohovoru a k následnému vydání náhradního cestovního dokladu.
20. Nejprve se soud zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
21. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„[h]lavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, dostupný na www.nssoud.cz). V návaznosti na to Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „[s]právní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ... důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu.“ Soudy rozhodující ve správním soudnictví rovněž setrvale judikují, že nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů stěžovatelovy země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

22. V projednávané věci žalovaná v napadeném rozhodnutí k vedlejšímu výroku týkajícímu se doby prodloužení zajištění uvedla, že se doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění prodlužuje o 50 dnů, které jsou nezbytné k zajištění cestovního dokladu cizince a přepravních dokladů (letenky) žalobce do domovského státu (srov. s. 9 odst. 5 rozhodnutí žalované). Bližší odůvodnění jednotlivých úkonů a odhad jejich časové náročnosti, tedy v jaké lhůtě lze při prodloužení zajištění očekávat zajištění cestovního dokladu žalobce a v jaké lhůtě budou zajištěny přepravní doklady žalobce do domovského státu, však v rozhodnutí žalované zcela chybí. Soud dále zdůrazňuje, že žalovaná musí v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nejen uvést výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti, nýbrž také musí popsat, v jaké konkrétní fázi provádění těchto kroků se v době vydání rozhodnutí nachází. Žalovaná však v jejím rozhodnutí neuvedla ani výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti, ani nepopsala, v jaké konkrétní fázi provádění těchto kroků se v době vydání rozhodnutí nachází. V tomto směru je rozhodnutí žalované zcela nedostatečné a podle soudu žalovaná nedostála požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79.
23. Popis jednotlivých úkonů potřebných k realizaci správního vyhoštění a časový odhad jejich náročnosti lze zjistit toliko v části odůvodnění, které se týká stanovení doby trvání zajištění a které je převzato z předchozího rozhodnutí o zajištění žalobce. Pokud by soud měl vyjít z popisu daných úkonů a odhadu času potřebného k jejich provedení při zajištění žalobce, je zřejmé, že žalovaná při stanovení doby zajištění konstatovala, že proces ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v Egyptě probíhá ve většině případů cca 60 dnů od zaslání žádosti a doba k zabezpečení přepravních dokladů (obstarání letenky, zajištění policejní eskorty, komunikace s domovským státem o zpětvzetí cizince) se pohybuje také kolem 60 dnů.
24. V další části odůvodnění rozhodnutí žalované je obsaženo, že dne 6. 11. 2020 žalovaná Ředitelství služby cizinecké policie zaslala žádost o vystavení náhradního cestovního dokladu žalobce k realizaci správního vyhoštění, přičemž dle odpovědi Ředitelství služby Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cizinecké policie ze dne 16. 12. 2020 bylo nutné odvolat konzulární pohovor žalobce na Zastupitelském úřadě Egypta v České republice z důvodu karanténních opatření v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty.

25. Z uvedeného je zřejmé, že doba 50 dnů, o kterou žalovaná dobu trvání zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce prodloužila, bude zcela nedostatečná pro realizaci správního vyhoštění žalobce. S ohledem na přípis Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16. 12. 2020 je totiž zřejmé, že bude třeba Ředitelstvím služby cizinecké policie po odpadnutí karanténních opatření v zařízení pro zajištění cizinců domluvit nový termín se Zastupitelským úřadem Egypta v České republice k ověření totožnosti žalobce. Dle mínění soudu lze tedy usuzovat na to, že proces ověřování totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu žalobci je prakticky v počáteční fázi, přičemž dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16. 12. 2020 nelze predikovat lhůtu pro provedení konzulárního pohovoru a k následnému vydání náhradního cestovního dokladu. Dále doba 50 dnů, o kterou žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce, vůbec nezohledňuje též dobu, která je potřebná k obstarání cestovních dokladů, kterou žalovaná v původním rozhodnutí o zajištění žalobce odhadovala na 60 dnů.
26. Za další zásadní vadu odůvodnění rozhodnutí žalované považuje soud skutečnost, že žalovaná vůbec neuvedla, jaký vliv může mít skutečnost, že z důvodu karanténního opatření v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty nebylo možné dne 15. 12. 2020, tj. po více než jednom měsíci od zadržení žalobce, provést konzulární pohovor ke zjištění totožnosti žalobce, na to, zda prodloužení doby zajištění postačuje k naplnění účelu zajištění (zda je výkon správního vyhoštění v této lhůtě alespoň potenciálně možný) ve lhůtě dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je totiž zřejmé, že odvoláním plánovaného konzulárního pohovoru se původně odhadovaná doba potřebná pro zjištění či ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu (cca 60 dnů) výrazně prodlouží a že v předcházejícím rozhodnutí o zajištění žalobce původně odhadovaná doba pro zajištění cestovního dokladu bude výrazně překročena. Rozhodnutí žalované ani nezohledňuje dobu pro obstarání cestovních dokladů žalobce. Dále nelze z rozhodnutí žalované zjistit, o jaké karanténní opatření v daném zařízení pro zajištění cizince se jedná, zda se týká všech zajištěných osob v tomto zařízení, nebo jde pouze o karanténní opatření pouze vůči žalobci a jakou dobu by mělo (alespoň přibližně) trvat.
27. Nadto je třeba dle soudu počítat s tím, že průběh realizace správního vyhoštění značně zpomaluje celosvětová pandemie onemocnění covid-19, což žalovaná vůbec nezohlednila při úvaze o prodloužení zajištění (odhadování časové náročnosti předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění). Podle názoru soudu lze za dané situace očekávat, že se celý proces směřující k vyhoštění žalobce zpomalí, resp. že jednotlivé úkony budou trvat déle, než trvaly v minulosti. Soud tudíž konstatuje, že pokud by se proces ověřování žalobcovy totožnosti nacházel teprve na počátku, prodloužená doba zajištění by vůbec nemusela postačovat k tomu, aby mohl být naplněn účel zajištění, tj. aby mohlo být realizováno správní vyhoštění žalobce ve lhůtě dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
28. Z výše uvedeného je zřejmé, že soud z odůvodnění rozhodnutí žalované nemůže zjistit, zda prodloužená doba zajištění s ohledem na karanténní opatření v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty, dobu potřebnou k zajištění žalobcova cestovního dokladu a jeho přepravních dokladů postačuje k naplnění účelu zajištění ve lhůtě dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (zda je výkon správního vyhoštění v této lhůtě alespoň potenciálně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

možný), či nikoli. To činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

29. Soud dále zdůrazňuje, že žalovaná nezjistila ani dostatečným způsobem situaci ohledně karantény žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, a to zejména v tom směru, po jakou dobu mají karanténní opatření trvat. Soud nepřehlédl, že v úředním záznamu ze dne 15. 12. 2020 (č. l. 149 správního spisu) se hovoří o tom, že žalované byla zaslána informace o karanténním režimu v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty z důvodu nákazy covid-19. Nicméně žádná taková informace, o které se v daném úředním zařízení žalovaná zmiňuje, není ve správním spise obsažena. Soud proto konstatuje, že skutkový stav vyžadoval zásadní doplnění ohledně karanténních opatření v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty. V tomto ohledu tedy soud spatřuje vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
30. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce jednání požadoval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
31. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
32. Za situace, kdy bylo napadené rozhodnutí zatíženo výše popsanými vadami, se soud pro nadbytečnost nezabýval ostatními žalobními námitkami, neboť mu nepřisluší předjímat závěry, k nimž dospěje žalovaná v řízení nezatíženém touto vadou. Pro nadbytečnost soud neprováděl ani žalobcem navržené dokazování.
33. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 8 228 Kč. Náhrada se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. února 2021

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)